

Arrest

nr. 319 714 van 9 januari 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 december 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 januari 2024 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 24 december 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 12 januari 2021, in functie van zijn Italiaanse vader, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen nam op 26 april 2021 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Verzoeker diende op 16 augustus 2022, in functie van zijn Italiaanse vader, een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van de Europese Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 13 februari 2023 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.5. Verzoeker diende op 17 juli 2023, in functie van zijn Italiaanse vader, een derde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van de Europese Unie.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 15 december 2023 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.07.2023 werd ingediend door:

Naam: [E.A.]

Voornaam: [A.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vraagt voor de derde keer gezinshereniging met zijn vader [E.A.S.] [...] van Italiaanse nationaliteit, in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 van de wet van 15.12.1980. Betrokkenes eerste aanvraag gezinshereniging met zijn vader dd. 12.01.2021 werd op 26.04.2021 geweigerd. Betrokkenes tweede aanvraag gezinshereniging met zijn vader dd. 16.08.2022 werd op 13.02.2023 geweigerd. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissingen.

Artikel 40bis stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereiste voorwaarden te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, in casu zijn Italiaanse vader.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden in het kader van de huidige aanvraag dezelfde documenten documenten voorgelegd als bij de vorige aanvraag, met name:

☐ *Attest N° 2022/13 van « Caisse National de Sécurité Sociale » Marokko dd. 14.10.2022 stellende dat de betrokkene niet ingeschreven is bij de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid. Dit document werd reeds voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging van betrokkene.*

☐ *"Attestation Administrative" N° 597 van Ministerie Binnenlandse Zaken Marokko dd. 26.10.2022, stellende dat betrokkene geen professionele activiteiten had voor het verlaten van het grondgebied in 2015. Dit document werd reeds voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging van betrokkene.*

☐ *"Attestation Administrative" van het Ministerie van Binnenlandse Zaken Marokko dd. 27.10.2022, stellende dat betrokkene op het ogenblik van het attest geen beroep heeft en ongehuwd is in Marokko, en geen onroerende goederen bezat voor hij het grondgebied Marokko verliet in 2015. Dit document werd reeds voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging van betrokkene.*

☐ *"Attestation de charge de famille" van het Ministerie van Binnenlandse Zaken Marokko dd. 19.10.2022, stellende dat de genaamde [S.E.] de betrokkene ten laste had voordat hij het grondgebied Marokko verliet in 2015. Dit document werd reeds voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging van betrokkene.*

☐ *Geactualiseerde bewijzen van bestaansmiddelen van de referentiepersoon.*

Wat de voorgelegde attesten onvermogen uit Marokko betreft, doen deze niet ter zake voor de huidige aanvraag gezinshereniging. Ze hebben betrekking op de situatie in 2015, toen de betrokkene nog beneden de leeftijd van 21 jaar en minderjarig was, redelijkerwijs ten laste was van zijn ouders en aldus het ten laste zijn niet hoeft aangetoond te worden. Wat wel in overweging kan genomen worden op basis van de attesten, is de vaststelling dat de betrokkene het grondgebied Marokko verlaten heeft in 2015. Dit wordt tevens bevestigd door de inreisstempel in het oude paspoort van de betrokkene, met geldigheid van 24.03.2015 tot 24.03.2020, voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging. Daaruit blijkt dat betrokkene op 02.08.2015 de Schengenzone is ingereisd via Brussel Nationale Luchthaven. Een uitreisstempel ontbreekt, evenals blijkt uit de visadatabank InqVis dat betrokkene sedertdien geen visumaanvraag indiende. Het is dus redelijk te veronderstellen dat de betrokkene de Schengenzone niet verlaten heeft. De eerste aanvraag gezinshereniging en inschrijving van betrokkene in België dateert van 12.01.2021. Verder blijkt uit het nieuwe paspoort van betrokkene, met geldigheid van 29.06.2020 tot 29.06.2025, dat dit werd afgeleverd op het consulaat van Marokko te Antwerpen. Op dit document staat ook het huidige domicilieadres van de betrokkene vermeld. De vader van betrokkene - tevens de referentiepersoon van de huidige aanvraag

gezin[s]hereniging - is voor het eerst in België ingeschreven op 20.11.2019. Sedert wanneer de betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan niet blijken uit het administratief dossier. Wat wel met zekerheid kan gesteld worden, is dat de betrokkene boven de 21 jaar was bij zijn eerste aanvraag gezinshereniging in België en dat aldus het ten laste zijn van de referentiepersoon dient aangetoond te worden van in het land van herkomst voor deze eerste aanvraag tot op heden (arrest RvV nr. 181 327 van 26 januari 2017). Op basis van het administratieve dossier kan niet bepaald worden waar de betrokkene voor zijn komst naar België verbleven heeft, maar dat het niet Marokko was, staat vast. Er is een kloof van 5 jaar tussen het vertrek van de betrokkene uit het land van origine, Marokko in 2015, en zijn aantreffen in België; het land van herkomst van betrokkene valt niet te interpreteren uit het dossier, maar het is wel voor deze herkomstregio dat het onvermogen dient aangetoond te worden. De attesten onvermogen van in het land van origine, zijnde Marokko, doen ook om die reden niet ter zake. Het is aan de betrokkene om zijn onvermogen aan te tonen van in het land van herkomst waar hij in de periode voor zijn eerste aanvraag gezinshereniging verbleven heeft. Echter, de betrokkene laat na dit te doen.

Betrokkene legt geen bewijzen van financiële/materiële afhankelijkheid van in het land van herkomst voor.

Kortom, uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste is/was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Dit geldt ook voor de situatie in België. Zoals besproken, staat betrokkene sinds 12.01.2021 geregistreerd op hetzelfde adres als de referentiepersoon. Louter het gegeven dat betrokkene sinds die datum tot op heden wel op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Aangezien er niet gesteld kan worden dat een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en zijn vader vóór de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst tot op heden, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het materieel motiveringsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“[...]

5.

De bestreden beslissing, zijnde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, werd door verwerende partij genomen omdat verwerende partij stelt dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, daar hij ouder is dan 21 jaar.

De voorliggende verblijfsaanvraag betreft een aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, dat stelt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; [...]”

Thans is verzoeker inderdaad ouder dan 21 jaar, doch verzoeker kwam België binnen op 02.08.2015. Hij was toen beneden de leeftijd van 21 jaar.

(stuk 2)

Hij kwam als tiener de Schengenzone binnen en heeft België niet meer verlaten!

Dat er niet zou zijn aangetoond waar verzoeker verbleven heeft in de periode 2015 – 2019 (dus vóór de eerste aanvraag gezinshereniging), zoals verwerende partij stelt, klopt langs geen kanten en getuigt van een gebrekkig onderzoek en een onzorgvuldige houding.

Verzoeker woonde in bij zijn ouders, die in 2014 naar België zijn gekomen. Zijn vader, die tevens de referentiepersoon is, werd pas ingeschreven in 2019. Doch hij verbleef hier wel degelijk – zo legt hij thans zijn huurovereenkomst van destijds voor (de eerste pagina ontbreekt, doch aan de hand van de handtekening kan geverifieerd worden dat hem om zijn ouders (moeder) gaat).

(stukken 3 en 8)

Verzoeker zelf legde schoolattesten voor van 2015 tot 2019. Deze werden voorgelegd in het kader van de aanvragen gezinshereniging, waardoor verwerende partij er kennis van heeft, minstens zou moeten hebben. Deze worden evenwel niet besproken door verwerende partij, terwijl ze wel degelijk werden overgemaakt.

(stukken 4, 6 en 7)

Thans legt verzoeker ook nog bijkomende bewijsstukken voor van zijn aanwezigheid in België in de betwiste periode.

(stuk 9)

Zijn aanwezigheid in België sinds 2015 tot heden (zonder België 1x te verlaten) kan dus onmogelijk worden betwist. Verwerende partij faalt in haar motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

Op datum van de aanvragen gezinshereniging was verzoeker inderdaad ouder dan 21 jaar. Doch dit doet niets ter zake; verwerende partij heeft deze leeftijdsvereiste verkeerdelijk toegepast, in strijd met bovengenoemde wetsartikelen en in strijd met de rechtspraak hierover!

De leeftijdsgrens van 21 jaar dient immers beoordeeld te worden op het ogenblik dat de verzoeker België is binnengekomen. Immers, een bloedverwant in neergaande lijn die 21 jaar is of ouder moet voor gezinshereniging bewijzen dat hij in het herkomstland financieel ten laste was van de Unieburger of Belg die hij komt vervoegen. Maar die voorwaarde geldt niet als de descendent vóór zijn aankomst in België jonger was dan 21 jaar (RvV 26 januari 2017, arrest nr. 181.327).

Volgens artikel 40bis Vreemdelingenwet geldt er dus géén bijkomende voorwaarde van ‘ten laste’ zijn voor (klein)kinderen jonger dan 21 jaar. Als de descendent dus nog geen 21 jaar was vóór zijn aankomst in België, kan DVZ niet eisen dat de betrokkene bewijst dat hij reeds in zijn herkomstland ten laste was van de referentiepersoon, aangezien die voorwaarde toen nog niet gold. Door dat laatste niet te onderzoeken, en enkel te focussen op de afhankelijkheid in het herkomstland, heeft DVZ zijn zorgvuldigheidsplicht geschonden, oordeelde de RvV (o.a. RvV 29 februari 2016, arrest nr. 163.233 en RvV 30 juni 2015, arrest nr. 148.917).

De RvV baseert zijn rechtspraak op arresten van het Europees Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, arrest nr. C-423/12, Reyes t. Zweden en HvJ 9 januari 2007, arrest nr. C-1/05, Jia t. Zweden).

In casu kwam verzoeker België binnen op 02.08.2015 (dit staat ontegensprekelijk vast door de bijgevoegde paspoortstempel) en hij verbleef hier al die tijd; zijn aanwezigheid werd op afdoende wijze aangetoond.

(stukken 2-4)

Op 02.08.2015 was verzoeker dus 16 jaar en dus beneden de leeftijd van 21 jaar, waardoor hij – in tegenstelling tot wat verwerende partij stelt in de bestreden beslissing – óók niet in het kader van voorliggende aanvraag dient aan te tonen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen hem en de referentiepersoon in het land van herkomst.

Verwerende partij stelt dit eigenlijk zelf in de bestreden beslissing:

“Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine of het tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.”

Verwerende partij erkent dus zelf dat, wanneer men het ‘ten laste zijn’ dient te bewijzen, dit betrekking heeft op de situatie van afhankelijkheid in het verleden. Verwerende partij had dus moeten vaststellen dat verzoeker bij de komst naar België nog géén 21 jaar oud was, waardoor de voorwaarde van afhankelijkheid toen niet gold! Logisch, verzoeker kwam reeds als tiener naar België, en heeft steeds bij zijn ouders ingewoond. Zoals verwerende partij zelf stelt, is het logisch dat men als minderjarige ten laste is van de ouders.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden.

Het middel is om deze reden gegrond.

6.

Paragraaf 4, 2de lid Vreemdelingenwet stelt vervolgens:

“De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Verzoeker maakte in het kader van haar aanvraag de volgende documenten over m.b.t. deze voorwaarde de volgende documenten over:

- Loonbrieven van de referentiepersoon;
- Arbeidsovereenkomst van de referentiepersoon;
- Attesten OCMW ‘geen financiële steun’.

Er werd met andere woorden aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoeker ten laste te nemen om er voor te zorgen dat men niet ten laste valt van het Belgisch sociaal zekerheidsstelsel. Men toonde tevens aan dat men in het verleden nooit ten laste was van het OCMW, wat – gelet op de stabiele en regelmatige inkomsten van het gezin – ook een garantie biedt voor de toekomst.

Het hebben van voldoende bestaansmiddelen wordt bovendien niet betwist door verwerende partij.”

2.1.2.1. Inzake de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, dient te worden onderstreept dat deze tot doel heeft om de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (cf. RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel voorziet in een recht op verblijf voor de

descendent van een in België verblijvende burger van de Unie die jonger is dan eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst ten laste is van deze burger die hij begeleidt of vervoegt.

Verzoeker houdt in wezen voor dat, aangezien hij het Rijk binnenkwam voor hij de leeftijd van eenentwintig jaar bereikte, in casu niet kon worden vereist dat hij aantoonde dat hij ten laste was van zijn Italiaanse vader in zijn land van oorsprong of herkomst. Hij wijst erop dat hij reeds in 2015 naar België kwam en stelt dat verweerder de leeftijd die hij op dat ogenblik had in aanmerking had dienen te nemen. Hij kan evenwel niet worden gevolgd in zijn argumentatie. De Raad dient er immers op te wijzen dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 7.2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Dit artikel uit de richtlijn voorziet in een recht op verblijf voor familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die een burger van de Unie begeleiden of vervoegen die zelf voldoet aan de voorwaarden om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het gastland te worden toegelaten. Aangezien verzoeker een recht op verblijf laat gelden in functie van zijn vader en deze, volgens de aan de Raad voorgelegde stukken, pas in 2019 tot een verblijf als burger van de Unie in België werd toegelaten, kan niet worden besloten dat verweerder rekening had dienen te houden met het gegeven dat verzoeker zelf reeds sedert 2015, op onwettige wijze, in het Rijk verbleef. Het spreekt voor zich – gelet op de bewoordingen van deze bepalingen – dat verzoeker pas een recht op verblijf, op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of artikel 7.2 van de richtlijn 2004/38/EG, kan ontlenen aan een persoon die zelf in het gastland verblijft en van wie werd vastgesteld dat hij voldoet aan de voorwaarden om zelf een recht op verblijf te genieten. Er dient ook op te worden gewezen dat het Hof van Justitie van de Europese Unie reeds duidelijk aangaf dat verweerder de situatie in aanmerking dient te nemen op het ogenblik dat het familielid van een burger van de Unie verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia, punt 37; HvJ 14 maart 2014, C-423/12, Reyes, punten 22 en 30). Aangezien een toelating om tot een verblijf in België te worden toegelaten door een vreemdeling, die zelf geen burger van de Unie is, in regel dient te worden aangevraagd via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in zijn land van herkomst of oorsprong kan logischerwijs het tijdstip waarop deze vreemdeling op het Belgische grondgebied aankwam op zich niet als startpunt worden genomen om te bepalen aan welke voorwaarden hij dient te voldoen om een dergelijk recht op verblijf te genieten.

Verzoekers betoog dat op basis van de door hem voorgelegde stukken kon worden vastgesteld dat hij sedert 2015 in België is en dat hij het grondgebied van het Rijk nooit heeft verlaten is, gelet op het voorgaande, in voorliggende zaak niet dienend. Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit een kopie van twee bladzijden van een huurovereenkomst, waarin geen enkele naam staat vermeld, niet kan worden afgeleid dat verzoeker bij zijn ouders in België inwoonde en dat hij niet aantoonde dat hij, voor de bestreden beslissing werd genomen, de andere documenten waarnaar hij verwijst en die hij bij zijn verzoekschrift voegt aan verweerder overmaakte. Er kan bijgevolg niet worden besloten dat verweerder onzorgvuldig optrad door documenten die niet dienstig zijn of waarover hij niet beschikte niet bij zijn besluitvorming te betrekken.

In zoverre verzoeker ter onderbouwing van zijn betoog nog verwijst naar een aantal arresten van de Raad moet worden gesteld dat deze arresten geen precedentenwerking hebben. Daarenboven moet worden opgemerkt dat verzoeker in deze arresten schijnbaar ook dingen leest die er niet in staan. In het arrest nr. 181 327 van 26 januari 2017 wordt niet aangegeven dat de voorwaarde van het ten laste zijn niet geldt indien *“de descendent voor zijn aankomst in België jonger was dan 21 jaar”*. In dit arrest wordt geduid dat de leeftijd van achttien jaar geen relevant criterium is om te bepalen of de voorwaarde van het ten laste zijn speelt. De verwijzing naar het arrest nr. 163 233 van 29 februari 2016, waarin de Raad heeft aangegeven dat het kennelijk onredelijk is om te vereisen dat een persoon die op minderjarige leeftijd zijn land van herkomst verliet en jaren later een recht op verblijf laat gelden als familielid van een burger van de Unie bewijzen zou voorleggen dat hij zelf geen eigendommen of inkomsten had in dat land, doet geen afbreuk aan wat in casu reeds werd vastgesteld aangaande het tijdstip waarop een recht op verblijf in functie van een burger van de Unie kan ontstaan en het ogenblik waarop een verblijfsaanvraag moet worden beoordeeld. Het arrest nr. 148 917 van 30 juni 2015 bevestigt het standpunt dat indien een zoon die ouder is dan eenentwintig jaar zijn vader wenst te vervoegen het hem toekomt aan te tonen dat hij ten laste is van deze vader. In dit arrest wordt verder bevestigd dat de situatie op het ogenblik waarop de verblijfsaanvraag wordt ingediend als uitgangspunt moet worden genomen.

Door in de bestreden beslissing te duiden dat verzoeker slechts kan worden beschouwd als ten laste van zijn ondertussen in België verblijvende vader indien er een onafgebroken afhankelijkheidsrelatie bestaat van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging heeft verweerder geen standpunt ingenomen dat niet verenigbaar is met de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat een descendent van een burger van de Unie voor hij een recht op verblijf liet gelden en hij de leeftijd van eenentwintig jaar had bereikt al illegaal in het gastland verbleef impliceert niet dat deze, wanneer hij een verblijfsaanvraag indient nadat hij eenentwintig jaar is geworden, niet dient aan te tonen dat

hij ten laste is van deze burger van de Unie. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een illegaal verblijf in het gastland – wat een misdrijf is – leidt tot een vrijstelling van een wettelijke vereiste.

Waar verzoeker, in een tweede onderdeel van zijn middel, stelt dat hij heeft aangetoond dat zijn ouders actueel voldoende bestaansmiddelen hebben om hem ten laste te nemen, moet worden aangegeven dat hij hiermee niet aantoonde dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is of dat verweerder enige onwettigheid heeft begaan door aan te geven dat er geen bewijzen zijn waaruit kan worden afgeleid dat hij voor hij een verblijfsaanvraag indiende en van in zijn land van herkomst ten laste was van zijn vader.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt het volgende:

“1.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

2.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn gezin (ouders), en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezins- en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Bovendien verblijft verzoeker hier sinds 16-jarige leeftijd en heeft hij hier al die tijd schoolgelopen! Al zijn belangen situeren zich hier!

3.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij hier totaal geen onderzoek naar gedaan heeft. Nochtans staat verzoeker sinds 2019 ingeschreven bij zijn vader en verblijft hij feitelijk reeds sinds 2015 bij zijn ouders in België!

Hij heeft dus steeds bij zijn ouders ingewoond.

Bovendien heeft hij hier haar leven opgebouwd: hij liep hier school, hij spreekt perfect Nederlands, hij heeft hier een sociaal netwerk, zijn kerngezin verblijft hier op legale wijze, hij heeft hier toekomst-perspectief, ...

In Marokko heeft zij niets of niemand hetgeen werd aangetoond aan de hand van de attesten van onvermogen!

Indien hij alhier geen verblijfsrecht kan bekomen, wordt hij gedwongen om terug te keren naar een situatie van onvermogensheid. Ook dat betreft een schending van zijn privé leven."

2.2.2. Allereerst moet worden opgemerkt dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en dat de bestreden beslissing dus geen einde maakt aan enig bestaand recht op verblijf. Er kan dus niet worden besloten dat deze beslissing een inmenging vormt in verzoekers recht op een privé- of gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, die enkel mogelijk is in de in het tweede lid van dit artikel bepaalde gevallen. Uit deze verdragsbepaling kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappe-lijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verder blijkt ook geenszins dat verzoeker enkel in België met zijn ouders een gezinsleven kan hebben en dat een gezinsleven elders niet mogelijk zou zijn. In dit verband moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker in Marokko werd geboren en er een groot deel van zijn jeugd doorbracht en dat ook zijn ouders uit dat land afkomstig zijn. Zijn toelichting dat hij in Marokko niets of niemand heeft laat niet toe te oordelen dat hij, als gezonde jonge man, geen leven zou kunnen opbouwen en niet in een inkomen zou kunnen voorzien. Zijn bewering dat hij in Marokko niemand heeft is ook moeilijk verenigbaar met het feit dat hij een stuk aanbracht waarin kan worden gelezen dat hij er, voor zijn komst naar België, ten laste werd genomen door een familielid. Verzoeker wist ook of behoorde te weten dat hij op onwettige wijze in België verbleef en dat er geen garantie was dat hij enig gezinsleven tot stand zou kunnen brengen of voortzetten in het Rijk. De Raad benadrukt dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, op basis van verzoekers betoog, niet kan worden vastgesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Er worden ook geen elementen aangebracht die zouden toelaten te oordelen dat enig aspect van verzoekers privéleven, dat effectief onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, door de bestreden beslissing ernstig in het gedrang wordt gebracht. In dit verband moet worden gesteld dat, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, de bestreden beslissing hem niet verhindert om naar school te gaan en zijn relaties met familieleden, vrienden of kennissen in België verder te onderhouden. Deze beslissing belemmert verzoeker ook niet om de taal te spreken die hij wil of om zijn leven verder uit te bouwen. Er moet nogmaals worden herhaald dat niet wordt aangetoond dat verzoeker niet door arbeid in een inkomen kan voorzien en dus niet kan worden besloten dat hij bij een terugkeer naar Marokko – waarbij moet worden onderstreept dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt – in “een situatie van onvermogensheid” zal terechtkomen. In voorliggende zaak kan niet worden besloten dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder rust die kon verhinderen dat de bestreden beslissing werd genomen.

Verzoekers betoog dat verweerder geen onderzoek heeft gedaan naar een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM leidt ook niet tot de conclusie dat deze verdragsbepaling effectief werd geschonden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK